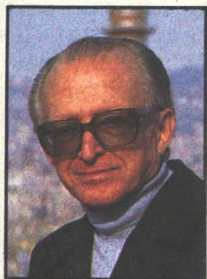

D

e la mateixa manera que es fan participacions de naixement, de boda i de defunció, jo em trobo ara en el tràngol de comunicar a les meves amistats que es veu que sóc reaccionari.

Prego un pensament pietós, una oració i sol·licitud d'indulgència destinats a atenuar el càstig que em mereixo per la meua reprobable deserció.

El meu cas és particularment dolorós perquè sempre m'he sentit oposat al conservadorisme. No el trobava bé, que voleu que us digui, em semblava que en aquest món, tant en la vida

Les cartes de navegar

privada com en la pública, en la individual com en la col·lectiva, era millor mirar cap endavant que no pas encallar-se amb mirades retrospectives. Hauria jurat que m'apassionaven les novetats impregnades d'aventura, el no tocar de peus a terra (sense perdre totalment el cap), les conquestes socials a favor de les classes més injustament tractades, la llibertat absoluta i sense estúpids regateigs per a mi, per a la meua gent i per al meu poble.

Sí, ho confesso amb rubor: he anat assumint els canvis de nomenclatura d'acord amb el pas del temps, però procurant no oblidar que catalanisme, per a mi, sempre volia dir el mateix. Però un conjunt de circumstàncies, uns canvis d'actitud sorprenents m'han posat de cop i volta en evidència que em cal lliurar-me a unes quantes reconsideracions.

El nacionalisme, per a la progressia més verbalment entusiasta, és gairebé sinònim de

feixisme, sobretot el nostre, perquè n'hi ha d'altres de terribles, que s'hi poden tornar, i és més prudent no embolicar-s'hi. Els conceptes de pàtria, institucions i símbols figura que són reaccionaris referits a Catalunya, però no ho són tant —o gens— si ens vénen de fora.

Va semblar-me excel·lent l'article de Jordi Vila Abadal publicat a l'AVUI el dia 7 de febrer, sota el títol *Fatiga de la catalanitat?* L'autor es basava en un text de Vicenç Villatoro que també vaig trobar magnífic. En Vila Abadal centrava aquesta fatiga de la catalanitat en determinats intel·lectuals, que més que no pas *cansats* veuen incapaçs d'assumir el paper que els pertoca perquè la seva identitat nacional coixeja. Sobretot (afirma en Vila Abadal) perquè no posseeixen bé el seu idioma, una mutilació que només sofreixen els intel·lectuals dels països colonitzats.

Però crec que hi ha alguna cosa més: una part d'aquesta rara classe que anomenem *intel·lectual* (no sé si amb prou encert), té el defici constant de no perdre els trens que passen veloçment davant seu. Els esgarrafa la perspectiva de quedar-se palplantats a les andanes d'estacions petites, i fan el tremend, agiten desesperadament els braços per cridar l'atenció dels maquinistes.

Crec que no val la pena de portar premsa sense assegurar-nos abans de la bondat del trajecte escollit. Fins i tot el fet de donar per segures les bones intencions i la bona voluntat no ofereix les garanties que exigeixen les ganes de caminar a dretes.

Es comença parlant de trens i, sense saber ben bé per què, et vénen vaixells a la memòria. Com ara aquell *Titanic* inventat, amb falsa matrícula de Barcelona. No sé si algú m'hi havia reservat passatge, però en cas de navegar-hi, estic convençut que en el moment del naufragi, el transatlàntic se'm convertiria en un *barco*.